

ARTUR KOKS

OBČAN
MEZI
ZÁKONY

A

MURPHYHO
ZÁKONY

Prýč z EU!

ARTUR KOKS

OBČAN
A MEZI
ZÁKONY

MURPHYHO
ZÁKONY

Průč z EU!

CO SE DÁ DĚLAT.
JE TO ~~V PRDELI.~~
V BRUSELI

REFORMUJME UNII!

Santayanova sentence , že národ, neznající své dějiny je odsouzen si je zopakovat, předpokládá sebereflexi, zhodnocení minulých úspěchů i proher, s předpokladem něco s tím do budoucna udělat. Jedná se pochopitelně o principy a zásadní stanoviska a nikoli jejich konkrétní aplikace.

Nějak jsme si zafixovali, že kromě tržního hospodářství potřebujeme k životu demokratické zřízení a lpění na lidských právech. A přesto, že se v posledních dvaceti letech lidem žije tak dobře, jako snad nikdy předtím, jsme řadou skandálů trvale frustrováni. Všechny vlády v tomto období, bez ohledu na svou politickou orientaci, kromě modrého z nebe slibovaly vítězný boj s korupcí. Zdá se však, že boží mlýny, byť tradičně pomalé, mají přece jen větší efektivitu.

Zázračná kariéra Standy Grosse od elektrikáře a adjutanta přes ministra, předsedu partaje, premiéra a nadstandardně úspěšného akciového investora skončila zdravotním kolapsem, takže si odpočinku na slunné Floridě stejně užít nestačil. Leč o mrtvých jen dobré (proto snad mezi živými tak stoupá to procento grázlů a kariéristů), takže už jen zmínka o MUDr. Rathovi, jenž mi před těmi deseti lety pil krev hodně žíznivě a zcela proti Hippokratově přísaze. Byv policií chycen s balíkem milionů v krabici od vína čekalo se, že se jeho zvučná verbální rétorika změní na nonverbální bručení. Leč uplatňování práva má pro osoby s tučným kontem přece jen jinou kvalitu než pro obejdy, chycené bez jízdanky revizorem v tramvaji.

Proti korupci na nejvyšších místech se tak intenzívně bojuje dál a největším dosavadním úspěchem specializovaných policistů je pak obvinění adjutantky premiéra Nečase z nezdanění drahých darovaných kabelek, s doprovodným efektem pádu vlády a tvůrčí revize výsledků voleb, což se prezidentu Zemanovi povedlo stejně brilantně jako Gottwaldovi v roce 1948.

Chybí nám prostě elita. Osobnosti s krví zakalenou historií, lidé s jasnou vizí a charakterem, jakoby se v našem národu nerodili už

od Švejkových dob. Snad i proto, že pokud se vůbec vyskytli, byli za svou službu vlasti po zásluze potrestáni. Stačí připomenout naše letce z RAF i právní kontinuitu justice s prokurátorem Karlem Vašem odsoudivším k smrti generála Heliodora Píku. Vaš se na rozdíl od generála tučně penze v poklidu právního státu dožil.

Snahy nahradit rozhodování nekvalitních politických elit rozšiřováním přímé demokracie jsou neméně zcestné. Jednak se většina shodne maximálně na tom, co nechce (úložiště jaderného odpadu, dálnici přes močálek s motýly, rozšíření těžebního uhelného pole, nebo zeď kolem spoluobčanů a žádné limity pro imigranty), jednak to stejně platit nebude. Buď to zarazí v Praze, nebo v Bruselu a kdo by byl proti, ten si to sakramentsky zaplatí. Už nám to nikým nevolená Evropská komise předvádí a stovky papalášů na summitech jen krčí rameny.

Zkusme to domyslet. Kupodivu podstatně efektivnější model představuje princip oligarchický, který v Rusku úspěšně funguje již řadu let. Něco jako demokratické volby sice měli, ale jakoby to jednou stačilo. A Putin s Medvěděvem si funkce prohazují snad jen proto, aby neupadli do stereotypu. Kdyby se tam vlády po nějaké té aféře střídaly jako u nás, už by snad v Moskvě z Kremlu hulákal muezzin a psali by zprava doleva.

Využijme tedy těchto ověřených zkušeností a nebojme se inovovat! Místo trapných tanečků kolem voleb do Evropského parlamentu, kdy trvalá většina socialistů s lidovci těch pár hlav z menších státek ani nezaznamená, bychom měli usilovat o totální přestavbu celé EU.

Představte si, že by každý stát delegoval jen jednoho hlavního protektora. Poprvé by snad mohl být i zvolen, mohlo by se to spláchnout najednou s volbou prezidenta a dovedu si představit, že první dva by si to mohli po ruském vzoru i prohodit. Volba by musela být jednokolová, neboť v druhém kole je nejuspěšnější kandidát obvykle vyřazen kumulací těch neúspěšných.

Tito protektoři ze všech států EU by tvořili Radu, rozhodující o všech nadnárodních věcech. Důležitější než společná měna by byly v celé unii stejné daně a jednotné DPH. A do národních věcí už by nikdo nekecal. Rada by vytvořila jakousi alternativu konstituční monarchie.

Protektori by tam byli natrvalo, s dědičným následnictvím a za stejně zbytečné a nefunkční volby by se ušetřily miliardy EUR. Pokud by potomek kteréhokoli z nich byl přece jen tak dementní, že by funkci v Radě vykonávat nezvládl, musel by protektor na svou funkci uspořádat TV soutěž typu *Pevnost Boyard*. Pojistkou proti neschopnosti by byl obnovený institut defenestrace, efektivně ve středověku užitý hned třikrát, na což ještě efektivněji navázala s Janem Masarykem v roce 1948 KGB.

Uvolnění bruselské úřednické paláce by si mohl pronajmout Google a Rada se přemístit třeba do Remeše, mající nejen lepší image, ale k instalaci vládců i historický puvoár.

Volba protektorů by měla být zpoplatněna a její výši by si všichni volitelé mohli odečíst z vypočtené výše daně. Prováděna by měla být výhradně elektronicky, neb s tím už má erár po zkušenostech se souhrnným a kontrolním hlášením přes datové schránky řadu zkušeností.

Naprosto by se tím odstranilo kupčení s hlasy, kdy za pár korun jsou ti, jimž je stejně jedno jak to dopadne, nuceni volit někoho, kdo na to má.

Bruselskou byrokratickou mašinerii by pak zlikvidovala zásada jednacího jazyka. Jeden by se určitě prosadit nepodařilo, a starý model angličtina/francouzština by určitě neakceptovali Němci, kteří to dosud z valné části platí. Tedy s němčinou maximálně tři jazyky a šmytec!

Stávající překladatelé by konečně mohli svou byrokracií dosud promrhávanou potenci věnovat překladům umělecké prózy. To by byl nárůst tvůrčí potence a intelektuálního podhoubí – zejména pokud by začala platit Finskem ověřená zkušenost: státní závazek koupit od každého nového románového titulu 1000 výtisků pro knihovny a univerzity.

Podotýkám, že tuto povinnost by měl každý stát, bazírující na tom svém národním jazyku. Hned by se prověřilo, nakolik jsou jednotlivé nacionální tendence životaschopné. Tato povinnost by se ovšem měla týkat pouze románové tvorby – tedy beletristických titulů umělecké literatury – byť by tímto opatřením zrovna tenhle spisek byl odsouzen z širšího mezinárodního hlediska k regionalismu a zapomnění.

Google by to určitě podpořil – už dnes jeho překladač konkuruje profesionálům; dotvrzují to návody na rozličné importované výrobky a jeho schopnosti určitě bohatě dostačují i na politické materiály. Jen by bylo nutno zabezpečit, aby získání vydavatelského oprávnění nebylo příčinnivými byrokraty zkomplikováno stejně jako získání oprávnění nosit střelnou zbraň, protože nadnárodní tvůrčí svoboda slova by pak byla opět v prdeli.

Prosazení těchto inovativních požadavků by se dalo dosíci souhlasem dvou- tří států Visegrádu, podmíněné vystoupením z EU.

Asi bychom nezůstali osamoceni.

1. dubna 2016

PODLE ROZHODNUTÍ
EVROPSKÉ KOMISE
SE ODPADNÍ VODA
PŘED VYLITÍM
DO KANÁLU
MUSÍ FILTROVAT!

V BURKÁCH
BUDE TEPLEJI

VIVE EU!

VIVE LA FRANCE!

C_2H_5OH - NAŠE JEDINÁ ZBRANĚ proti islámskému terorismu!

Původně jsem do titulku chtěl napsat **ALKOHOL** – či ještě pregnantněji a úderněji **CHLAST**. To přece zazvoní jako tůknutí u přípitku křišťálovým sklem. Jenže termín chlast je jaksi rezervován spíše pro tuzemák a průtahovou borovičku, takže už se nehodí pro koňaky, víceleté skotské, či pozdní sběry odrůdových vín. A dnes už zajisté početnou komunitu naftových šejků a jiných arabských zbohatlíků bych nechtěl eliminací z této úvahy neodpovědně diskriminovat.

Přátelé, přiznejme si, že jinak nemáme šanci přežít. Neumíme totiž s Mohamedány komunikovat, nemáme jim co nabídnout. Multikulturální společnost předpokládá směnu kulturních hodnot stejně jako ta globalizovaná směna zboží. Jaká je však realita?

U zboží je to jednoduché. Ať koupíte cokoli kdekoli a podíváte se na to zespodu, uvidíte tam nápis *Made in China*. Už je to tak i u japonských foťáků, amerických počítačů a finských mobilů. Nám tedy zbývá směňovat už jen ty hodnoty nadstavbové (jak by se řeklo dříve) či virtuální (jak by se řeklo dnes) – protože tu naftu od Mohamedánů potřebujeme.

Při analýze daného stavu je obvykle nutné jít na počátek. Není to tak jednoduché. Pokud starozákonní definici

Tvá řeč budiž ANO, ANO – nebo NE a NE

aplikujeme na současnost, čili

MOŽNÁ, SNAD, – nebo ZVÁŽÍME A POSOUDÍME,

hned uvidíme dnešní bezradnost. Fundamentální islamisté jsou jednoznačnější: ***SMRT NEVĚŘÍCÍM*** je programovým prohlášením jasným a neoddiskutovatelným, kdy se už nikdo nezamýšlí nad tím, co je meritem víry: Zda Alláh, ideje komunismu, nebo skutečnost, že dotýkati se drátů i na zem spadlých je životu nebezpečno.

Islám je prostě realistický. V nějakou multikulturální společnost tolerující rozdílné názory, ideologie, včetně vztahu k ženám a

majetku nevěří. Má důvodný argument: Nástup televize nepřežil ani komunismus, takže spoléhat na tichý konkurenční boj lepších perspektiv je hovadina.

Efektivně vyhodnotil, že největším nepřítelem (jakékoli) ideologie jsou především **SEX** a **ALKOHOL** a jednoduše tyto aktivity eliminoval.

Poté, co mu po něm bylo špatně, zakázal alkohol už Prorok. A rozkaz k ukamenování nevěrné cizoložnice spíš vydává parohy vyzdobený hodnostář, než sexuálně neukojený nedospělý radikál.

V sexuální frustrovanosti je také vysvětlení skutečnosti trvale úspěšného náboru dalších a dalších sebevražedných atentátníků, kteří své erotické sny s desítkami slibovaných panen či hurisek mohou naplnit až na onom světě.

V tom reálném žádnou ženskou ani neuvidí. Jednak mají burku, a ještě navíc jsou zavřené doma.

Obvykle se traktuje, že vždycky máme dvě možnosti. Není to pravda, pro naši kulturu volba není. Zkusme si teoreticky představit třeba tu volbu špatnou a Mohamedánům vyhlásit:

SMRT VĚŘÍCÍM!

Už tento fakt způsobí naplnění skutkové podstaty podpory hnutí omezujícího občanské práva a svobody, takže kdyby to vyhlásil třeba i sám prezident, mohl by být uvržen do žaláře.

O tom, jak by vyváděla *Amnesty International*, nechci ani uvažovat. Zbývá tedy ta dobrá a jediná volba: Získat je pro naši kulturu. Vzhledem k tomu, že s verbální komunikací (když už čtou zprava doleva) by to bylo zdlouhavé, zbývá vizuální. Výtvarnou postmodernu bych raději eliminoval, neboť ta se vysmívá i svým chlebedárcům, natož odpůrcům.

Takže televize. Analýza dvou nejsledovanějších pořadů **VYVOLENÍ** a **BIG BROTHER** je jednoznačná: Sex a chlast. Jak už jsem nastínil, je to s aplikací sexuální revoluce u Mohamedánů obtížné, takže zbývá jen ta druhá možnost. A upřímně řečeno, přežít tuto kulturu ve střízlivém stavu, je problém i pro mnohé z nás.

Mohamedánům navíc můžeme alkohol dodávat v rámci pomoci z dotací Evropské unie místo kalašnikovů. V rámci nutné sociální potřeby by to Špidla mohl prosadit.

A to ještě vyděláme něco navíc na kolcích a spotřební dani.

P. S.

Případný argument, že by žádný muslim alkohol ani nezkusil, mohu vyvrátit vlastním zážitkem z malého obchůdku s koberci v Tangerangu. Poté, co jsem tam byl po nezávazném pokukování zanechán osamocen nezodpovědnými spolu-turisty tváří v tvář fundamentálnímu obchodníkovi, mi bylo jasné, že obchod nelze nerealizovat.

Už nešlo o výši marže, o kterou mě oškube, ale o skutečnost, že neuskutečnit obchod je urážka snad větší než zprznění jediné dcery. Z ní jsem viděl z pod burky alespoň oči – zato z druhého podzemního patra sklepního obchůdku, kam jsem byl donucen jít si prohlédnout modlitební koberec, už východ na ulici ne.

Zachránilo mě triko s obrázkem dělového člunu a nápisem **BALTSKIJ FLOT**, které jsem s lodním stewardem vyměnil za staré číslo Playboye. Následovala pantomima, charakterizovaná jedno-
duchým dialogem:

– *Nemám prachy.*

– *Máš vodku?*

– *Mám, ale na lodi. Přijdu zítra.*

– *Dones vodku, dostaneš koberec. Jinak šmik (prstem po krku).*

Nemaje prachy byl jsem propuštěn (zásadně jsem se na podobné výpravy vydával pouze v tričku a kraťasech, evidentně bez kapes, peněz a dokladů), takže jsem přežil a mohu zobecnit zkušenost, že žádná totalita nemůže odstranit lidskou přirozenost.

6. února 2006